

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščzećni w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

1. njeđzela po tsjoch kralach.

Jana 1, 16.

Jesufš Khrystufš kral našch knježi,
A nohomaj wscho jemu leži,
Bóh jom' da wscho k nohomaj.
Kóždy jasny pójnaj radny:
Jesufš kral je polny hnady,
Kóždy khwalbu jemu daj! Hamjeń

Naschemu Knjesej rětajn měrný fěrschta; fěrschta knježi nad šwojimi poddanami, a Khrystufšowy poddan je měr. Wón jón sezele, hdžežkuli chze, a hdžežkuli je žana čłowška duscha wutrobny měr namakala: jeno wot Khrystufša šameho móže tónle měr wsaty byč.

Alle jemu mohli tež narjez hnadny fěrschta, fěrschta hnady; pschetož wón ma hnady dosč a nadosč. Š jeho polnosčze šmy my wschitzu brali hnadu ša hnadu.

Šchtó hnady potreba? Wotšbudženi a šatamani! Šim móže šo po hnadnym pucžu šchtrafa špuschězić; kralojo šemje to hušto činja, a našch kral hnady to pošpochi a lěštotetk wot lěštotetka čini. Pschetož psched nim šmy wschitzu wotšbudženi a šatamani, khudži, hubjeni hrěšchizy! Prošcherjo šmy, kiž ničžo nimamy, khiba walčž šwojich hrěchow, a móžemy jeno žiwi byč š Božeje hnady. Špróžni a wobčeženi šmy se šwojimi hrěchami; ale pošluchajče a šlyščeže, šchto nam hnadny fěrschta pschitwola: Póječe šem ke mni wschitzu, kiž wy špróžni a wobčeženi seže, ja chzu waš woschewič. A kajke woschewjenje wón dawa?

Hrěšchnikow čini wón Bože džěczi, herbow Božeho kraleštwu, jim dawa wěcžne šjenocženštwo š Bohom; myšlcže na šleho wotrocžka! Wšchu šchtrafu jemu jeho knjes špuschězi! a našch hnadny fěrschta čini tehorunja, wudawa wschě hrěchi, wotewrja nam šwoje šbóžne njebješa a da nam wěcžne žiwjenje. Šajka hnada! A šy-li š nowa hrěšchil a tutu hnadu Božu se šwojim hrěšchenjom šhubil, pój šašo k njemu, prošch š nowa! Šmy wschaf wjele hrěchow činili, tola Bóh ma wjazy hnady; jeho hnada nima žaneho kónza, w nim bydli polnosčž hnady, a š tuteje polnosčze šmy my wschitzu brali hnadu ša hnadu.

Šy-li psched krotkim pschi žanym drohim rowje štal? Ach hlaj, twój luby njebočicžki běšche hrěšchnik! Alle budž štrošchtna, luba duscha! je-li šo bē jeno twój šemrjety špěwał:

Kuka mojej' wěry tu

Běšche wěšče šałożena,

Šo mje šmjercž, čžert, štrachota

Wot njoh' džělicž njemóža! — dha móžesh

drje šwojim šylšam mjesu štajicž; wón njeje mowu — wón je žiw; w Khrystufšu šu wschitzu mowu žiwi pschēs Božu hnadu, a Šorjestanjeny šteji nad jich rowami a rjeknje: Ša šym žiw a wy dyrbicže tež žiwi byč. Šajka hnada! Šsmjercž je póžrjeta do dobyčža!

Šsmjercž je hrěchow mšda: to je wěrnó, ale wěrnó tež je, šo je dar Boži to wěcžne žiwjenje w Khrystufšu Jesufšu, našchim Knjesu, a Bóh njeje šwojeho jenicžkeho Šsyna pschepuschězil, ale je jeho ša naš wschitkich podal: Šaha by wón tež njechal š nim nam wschitko hnadnje dacž?

Pohladaj na Khrystuša, tónle najrjeńšchi dar Božeje hnady, a na hrěschny śwět: woprawdže, hišcže wjetsche wopokasmo swojeje hnady a luboscže sam wschedomózny Bóh nam dacž njemóže, a swj. Pawoł nam tež wjetsche psched woczi stajicž njemóže; tež my sami šebi žane wjetsche wumyšlicž njemóžemy. W Khrystušu je šo nam Bóh sam dał; pschetož Bóh bě w Khrystušu. W nim bydli hnada w polnosći; a tuta polnosć Božeje hnady je nětk šhadžala wschitkim ludžom, a tehodla šmy my wschitzy brali š jeho polnosće hnadu ša hnadu! Woprawdže, šchescžijenjo šu bohaczi ludžo! Hamjen. J. w K.

Rjane šhonjenje Božeje hnady.

Š južneje Afriki mišionar Düring tole pišche: Wopšlednju Božu nóz se wšy M. te mni póbłachu, šo chže 22lětna šnježna Priszilla Wobile Bože wotkasanje měcz, dofelž je šhora. Wjšche teho wjedžicž tón pošol wo njej hišcže wschelake špodžiwne wězy wjedacž. „Wona bě“, tak wón rěczěšche, „psched krótkim žyle woněmika a šnješ Jesuš je jej prajil, šo hacž do šedmeho dnja něma wostanje. Dženka pať je hižom ščesty džen. Šdnyž šwoju rěcz šašo šmėje, budže šwojim pschuwšnym Khrystuša pschuwjedacž a bóršy po tym wumrije, na cžož do njebjěš pónđže. Šchto bě nětko cžinicž? Tón džen mějach hišcže wjele dženacž, něšchor dženecž, pschi tym hišcže wschelake druhe cžinicž, tak šo bě mi š žyla njemóžne, tónšamy džen hišcže šti hodžiny baloťi pucž cžinicž. Tak dha duchownšeho pomoznika Šana Šekotu wotpóbłach, šo by Priszilli Bože wotkasanje wudžělil a šo bliže wo njej wobšonjať. Šako šo wón wróczi, bě hišcže wschón šatorhjeny wot teho wscheho, šchtož běšche tam widžal a našonil.

Priszilla běšche, kaž wón powjedacše, woprawdže něma pošyla, tola pschi tym šewat štrawa byla. Šdnyž pať bě wón pschischol a jej Bože wotkasanje wudžělil, běšche šašo rěczecž počžala a je potom šwojich domjazych napominala, šo bychu šo š Šbóžniťej wobrocžili a žane šle škutli wjazzy njecžinili. Ša to je Šesuša w jeho krašnosći wopišžala, šo šu wschitzy hnuczi byli.

Priszilla pschindže, tak mišionar Düring dale pišche, te mni, šo by šwoje žyrwine dawki, kiž bě na wschě šti lěta winojta wostala, pschinjěšta. Šejny napohlad běšche šinajšchi hacž prjedy. Wošebje by šo, hdyž wo tym, šchtož bě našonila, rěczecž počža, jejne woblicžo pschekrašniťo a Boži mēr bě šo na nju wulať. „Šwoju rěcz“, tak mi powjedacše, „šym runje tehdy šašo dostala, hdyž pomozny duchowny Šekota to špowjedne praschenje na mnje štajěšche: Wušnajěš šo šwojich hrěchow? Tehdy Khrystuš šam pschede mnu šteješche a šo mojeho jasyša dóťny, šo bu jeho šwajš rošwajšany. Niťto drubi Khrystuša widžal njeje hacž ja šama. Ša to je mje jandžel do njebjěš wjedł, je mi njebjěša a wschě jejne krašnosće pošasował a šym tež Khrystuša w jeho jasnosczi š woczomaj widžala. Škónčnje dženšche tón jandžel te mni, šo dyrbu nětko šašo dele na šemju, šo pať tam doľho wjazzy žywa njebudu, pschetož tyčšamych, kotšiz šu to wohladali, šchtož ja, Bóh bóršy wotwoła; tehodla dyrbžala ja na to pošłuchacž, šchtož duchowni wucžža, a po tym cžinicž.“

Tak Priszilla powjedacše. To wscho wschaf trochu džitwne šlinczi, pišche mišionar Düring, hdyž pať šebi na 2. Kor. 12, 2—5 myšlu, nješwěrju šebi prajicž, šo je Priszilla, wot nělajšeho šluda šajata, tole wscho widžala. To najwažnišche je pať to, šo ma wona šwojeho Šbóžnika lubo a šo je w tej lubosczi šbožowna. Ša pať chžu dale na nju šedžbowacž a š njej rěczecž, šo by we wěrje a lubosczi wostala. Wjelež widžu, budže wona je šwojim pošožnym šhodženjom a je šwojej cžichoscžu druhim dobre šnamjo, kiž jich š Šesušej cžehnje a wabi.

Boža šmilnosć a ščerpliwoscž.

Konjazy wšowat Ruder běšche šhrobly cžlowjeť. Wón bydlesche w mjeńšchim Westphalskim městacžku. W tamnych štronach bydli wjele woprawdžitnych šchescžijanow, a šoždy wě tam, šchto je wobrocženy šchescžijan a šchto je ewangelij: ta powješcž wo hnadže ša šhubjenych hrěschnikow. To wšowat Ruder tež wjedžicž; ale wón by šožde šłowo Bože š hanjenjom wotpošasował. Wón šelesche, hanješche, hraješche a pijěšche; mješ tymi, kiž w tym hrěšča, bě wón tón najbóršchi.

Psched něšchto lětami, w nalěczu, mješěšche wón ras tamnu štronu rěki Ruder něšchto cžinicž. Wopokšdnju psches rěku po mošcže jědžicž. Woda rošcješche. To pať ničžo dale njebě, pschetož ša něšchto hodžinom chžyšche šo šašo wrócžicž. W nalěczu pať ta rěka hušto jara rucže rošcže; móť leži šłuboko, tak šo potom druhdy woda psches móť běži. Šako Ruder nětko psched wjecžorom šašo š mostej pschijědže, šo žolmy hižom psches móť walachu. Wjošcže pať wón nješnajěšche, honješche šwojeho šonja a šebi myšlesche, šo hišcže šbožownje psches móť pschindže. Šdnyž pať běšche wošrijedž mosta, šbēhašche woda wošycžł a šón móžěšche psched wodowym nawalom lědma wobšacž. Pschi šamym buschaj šón a wšs do šłubokeje rěki šcžehnjenaj. Šalošny štyšł teho šhrobľeho muža šaja a š žylej šchiju wón wolašche: „Š Božo, šotrehož šym tak hušto haniť, wodaj mi moje hrěchi a wumóž mje a njedaj šo mi tu tepicž!“ Š hlaj, šón šašo wěcže štupašche, koleša šo šašo wjercžachu, Ruder pschindže šbožownje na brioh. Šjednrbžal šoždy pschi tym wušnacž: Bóh je bohaty na šmilnosći! Wón nješaplacžža nam po našchich šłoscžach!

Šako pať nětko šonjome štupanje a šolešowe wjercženje Ruder do wušchow šlincžěšche, hanješche wón š hrošnym pošłowanjom teho Boha š nowa, šotryž běšche jeho runje haťle wumohł.

Domojpschischedschi šo hišcže teho šhwalesche; jeho warnowachu, tola podarmo. Šeto šo miny. Ruder wosta picžł a bohanjer. Šašo běšche nalěczo a woda w rězy rošcžěšche. Ruder bě šo na nělajki šwjedžen psches rěku pošal a šo wjecžor pjany domojwróczi, šmyli pať mosta a padže do rěki a tepi šo w šolmach teje rěki, š šotrejež bě Bóh jeho lěto prjedy tak hnadnje wumohł. Šyle lěto bě Bóh cžakať, hacž by šo nakasať a š pošucže wobrocžil. Šako pať bě wscho cžakanje pošarmo, pschindže Bóh je šwojim — šhoštanjom.

Měr budž š tobu!

W rańšchich krajach šo ludžo š tym štrawja, šo jedny š druhemu rječnje: „Měr budž š tobu!“ To je rjane šłowo a našč Šbóžnik je š nim tež štrawjal, haj po šwojim štanjenju je wón š tutym poštrawjenjom šrijedža mješ šwojich wucžobnikow štupil a jich š nim šwješelil. Měr je tež něšchto, šchtož je wjele winojte. Šdnyž šu šebi ludžo tuto štrawjenje pschiwolaťi, šu drje najprjedy na mēr mješ šobu myšlili. Šedny chžyšche š druhemu rječ: „Njeboj šo mje, ja cži ničžo cžinicž nječham; mješ namaj nješmē wadženje bycž, ale mēr!“ Wošdžicžho pať to šłowo šinajšchi a šłubicchi rošom dosta: Měr we wutrobje a w šwědomnju. Wošebje pať je tola Khrystuš tutemu šłowu haťle to prawe wopšchijecže dať: „mēr š Bohom w šwědomnju.“ Š to je tón mēr, wo šotrymž wón w tym krótkim šłowje rěczi: Měr wam wostaju, šwój mēr wam dawam. (Šana 14, 27).

Ša šoždžach nětko wscho namakašch, šchtož cžlowjeť trjeba. Šchtož ženje na wulku šožž štupil njeje, njemóže šebi ani myšlicž, tak je tu ša wscho, ša jědž a picže, šabawjenje a šawješelenje atd. štarane. To dyrbja hižom wjetsche wšy bycž, na šotrychž šelto doštanješch, kaž na našchich wulkich šožžach. Duž šo tež na nich žyle derje wješje, tola jeno tak doľho — hacž je na wobže — mēr,

čičhe wjedro. Sdyž pať šo wětr sběhnje, žołmy do Łódže stor-
taju, a na Łódžach wscho, šchtož pschibite njeje, s jeneho boła do
druheho lěta, tehdy pucžowarjej nicžo wjazh lubo njeje. Měr tu
wjazy njeje.

Nasche žiwjenje je tež tajke wjesenje po morju a ta Łódž je
nasche čžěko. Wjele krašneho nam šwět a žiwjenje dawatej a nam
šo w žiwjenju lubi. Sdyž mlodych spěwacž křšchimy, šo je na
semi tať rjenje, jim to wěcže s wutrobny dže; ale tať rucže hacž
šo we wutrobje wichor sběhnje, nasche šwědomnje nať wobstoržuje
a my šo bojecž pocžinamy psched šwojim Bohom a šudnikom, dha
je na mēcže se wschēm sbožom nimo. My njewēmny, hdže bychmy
šo wukhowali. Tola njeje tu ničto, kiž mōže tutym wětram
pohrosyčž, šo šo lehnu? Džak budž Bohu, tajkeho mamy. To je
Kriješ Jesuś, kiž je naschich hrěchow dla podaty a nascheje praw-
doscže dla šbudženy. Š křhiža dele a s rowa won je nam wōn
mēr s Bohom, mēr do šwědomnja pschinješl. My mamy
wysche šo šjednaneho Boha. Duž šo ani psched šmjercžu wjazh
štrōžicž njetriebamy. Někto Łódžicžka nascheho čžěla šašo po šfludže-
nym morju jědže, a my wēmny, šo škōncžnje s njeje wustupimy na
wěcžnje šo šelenjazh brjoh njebiešjeje krašnosčže!

Jesuś, moje šlōncžko.

Ty, moje šlōncžko, šwēcž mi ty
We mojej čžmowej dušči,
So t dobremu ja šedžblimy
Bych nakhilak čži wušči;
Budž moja šwěža, pschewodž mje,
So bych na ščžežli njeprawe
Šso ženje nješabludžik.

Ty, moje šlōncžko, hrěj mje ty,
Sdyž wschitkōn šymny šhodžu;
Sdyž, nawoženja lubošny,
Wo tebie mało rodžu;
Sdyž wutky šym a bješ čžucža,
Dha čžin, šo mōj duch wožiwja
Ššes tvojoh' Duchu džěko.

Ty, moje šlōncžko, wofšchewny
Mi moju dušchu s hnadu,
Sdyž njepokojny we nusy
Šsej njewēm žanu radu;
Sdyž, šprōžny wschōn wot bēdženjom,
Šsym wuprōšdajeny wot mozow
A dobyčža šo šdawam.

Ty, moje šlōncžko, roscž mi daj
Kaž šchtomej, kiž je mlody,
Mōž tvojou do mnje wuliwaj,
So nješu radne pldny;
Daj dobry grunt a šorjenja,
Kiž džerža a šo njehnaja
We žanych hellschich wětrach.

Ty, moje šlōncžko, budž ty mi
Mōj šchpihel, šo šo widžu;
Budž t trošchtu mi a t radoscži,
Sdyž s tšchnosčžu šo bēdžu.
Nječ moje wopomnjenje wscho
Na tebie, Jesu, čžehnje šo,
Hacž s wješkosčžu plakam.

Dha šwēcž a hrěj a wofšchew mje,
Měr, žiwjenje mi dawaj,
Ty žbrko mojej' nadžije,
Mōž moja šawostawaj;
Sdyž kōnz pať šmēje bēdženje,
Dha daj mi, škōnzow prawdosčže,
Tam tvojou wēcžnu jašnosčž!

Kilian.

Hōstue předomanje.

Hōzom dolho je, šo wulki knješ w Draždžanach noweho
fararja phtasche. Dokelž čžysche wošebje mudreho a šhmaneho
muža mēcž, šo by s nim čžescž šapoložik, na wucženeho muža
pišasche a jeho proschescche, šo by jemu pschihodnu wošobu na-
mjetowal. Tōn pschecžel čžinjescche, kaž mējesche kasane, a pōšla
najpobožnišcheho a najwucženišcheho muža, kotrehož šnajescche.

Na postajenym dnju šo zusy w Draždžanach šjewi a na
klētku stupi, wo šwojej wěrje a šrēcžniwoscži šwědcženje wotpolo-
žicž. Delsch na lawkach tōn wošebny knješ s wušwolenej šyłu
knješow a knjenjom šedžescche. Předar nješelski tekst, Mat. 20
20—23, wo šynomaj Šebedejomymaj, kiž čžyschaj wulkaj byčž,
čžitascche a potom s jednora předomascche. Wōn wušbēhowascche, kať
šebi šchescžijan jeno dobre pscheje a kať ma ša tym štačž, šo by
šebi pschezo to najšepsche pschať. To najšepsche je šbōžnosčž dušche,
wšchšche njemōže. Tuteje šbōžnosčže pať mōže a ma šo pschēs
pschizpicže Šhryštušoweje šašlužby wěšty ščžinicž. Švangelška
wěštosčž šboža we wěrje do Šesom Šhryšta — to bēšche wješschť
jeho předomanja.

Na teho wošebneho knješa njebēšche předomanje žadny wošebje
dobry šacžiscž čžiniko. Tajke nahladny njebēchu po jeho špodo-
banju. Tehodla njeda pschi wobjedže předarjej ani ša knježim
blidom šobu jěscž, ale da jemu ša blidkom šamemu mēšto pschi-
pošasacž. A šo tuteho muža njewušwoli, to jemu twjerdže štejesche.
Šaťo šo pať jeneje knjenje woprašča, kať je šo jej předomanje
lubiko, ta knjeni wotmolwi: „Mōhla hišchže jene tajke předomanje
šlyšhecž, čžyła s mērom wumrjecž.“ — Duž wōn wo blido dhyri
a se šawnym hnēmom šawola: „A ja bych wjele pjenjes dať,
budžich-li tajke předomanje nihdy nješlyšchal; wone ludži po wěrje
jeno šasparnych a nješhmanych čžini.“

Předar šašo wotpucžowa — wōn šo njebēšche wušwoliť. A
tola dhyrbjesche šo wušwolicž, nječ tež halle po dołhich lětach.
Tōn wošebny muž wumrje, jeho bratr mējesche nēť wolicž a bēšche
šo hižom dawno ša tehdomnišcheho předarja roššudžik. Wōn po
njeho pōšla a s wštanjom bu tōnšamy šem pschitwedženy. Tutōn
nēť ewangelij dolhe lěta se žohnowanjom pschipowjedascche a tam
hišchže dženska na klētzy šteji.

Tole je šo w lēcže 1517 štało. Tōn wošebny knješ bēšche
šakki wōjwoda Šurij, s pschimjenom Brodaty, zusy předar žadny
nješchi hacž D. Marcžin Luther s Wittenberga, a bratr wošeb-
neho knješa bē wōjwoda Šendrich, s pschimjenom Šobožny. Šan
se Štaupitž bēšche to byl, kotryž bē mlodeho Luthera ša dwōrškeho
předarja do Draždžan porucžik. Šurij, šurowy nješchecžel refor-
mazije, bēšche jeho šazpiť, dokelž njemōžescche předomanja wo praw-
doscži s hnady psches šamu šašlužbu Šesom Šhryšta šnjescž a
twjerdže na dotalne wěrje do mozny šutkow džeržescche. Luther
to wobžarowascche, ale s wěšchčeskim rtom džescche: „Ša budu
hišchže we wōjwody Šurijowym kraju předomacž! Šať tež bu. Šurij
njejabzy w lēcže 1539 šemrje, jeho bratr Šendrich bn s herbu.
Tōn pať bēšche žyle po ewangelškim škoženy a reformaziju hnydom
w kraju šawjedže, kať bēšche hižom na dwazhčži lēt nutrnje po njej
žedžik. Sdyž Luther tež w Draždžanach nješpředomascche, dha tola
do Šipska pschindže a mēšto a žyly kraj ša twjerde hrodžiscžzo

čisteho evangelija pošvjećí. A tak je mačo mjenje schtyrjoch lětstotkow w Sakskej přédował. A hišćeže dženža, niz jeno s mošasa laty na torhosčezach wjele městow w kraju, ně, žiwj na klětkach krajneje zyrkwoje steji a jašnje do wutrobow woła: Schrystuš kam nascha prawdosć!

Rak bu khudy bohaty.

W jenej s najmjenšich hětow hašy, kiž wonkach a nutslach jnamjo khudobnosće skicžachu, stary muž se swojej žonu bydlesche.

Khudoba běšče ja nascheho Sana se samolwenjom, so wo Božej hnadže a Sesužowej lubosći nicžo klyšecž njechasje. Tym, kiž chychu jemu něšto wo tym jnym, sčtož je nusne, prajicž, by wón pschezo rjekt: „D hdy byščeže wy tak khudži byli kaž ja, potom byščeže šebi na druhe wěžy myšlili, hačž na to, sčtož prajicže.“ A tak, město so by wo Božej lubosći klyšchal a ju šhonil, šo San dale starasche a njemóžesche w nožy spacž, hdyž na swoje srudne wobstejnoscže myšlesche. Sanowa khudoba běšče taf-rjez jeho wschědnj khleb, a wón wopravdže žaneje khwile njemějesche, ja něčim lěpschim šebi myšlicž. Kuš pólneho džěta, s kotrymž by šo parał, bu po něčim tež pschewjele ja jeho šłabe čžěto. Wón šthori. So by stary khudy muž tola hišćeže něšto trajaze ja wěčnosć dobył! Šlaj, jako duchowne rosmucženje dosta: „Sčtož do Ššyna wěri, tón ma wěčžne žiwjenje; do Sesom Schrysta wěricž, to rěka, niz šo nadžecž, ale jeho mčž“ — duž poča šo pola starza kaž šwitacž. „Ša šym šo šestarik“, wón wumola, „a wjele klyšchal; ani ja žyłu hromadu šlotych njebych to saměnil, sčtož mi tu prajescheže.“

San, hačžrunje swonkownje tež hišćeže khudy kaž prijedy, šo wjazy nještarasche ani nještoržesche, ale šašo a šašo džesche: „Ša móžu wěricž, so je Sesuž tež ja mnje wumrjel. Ša šym hanjer byl, ale tón šnjes je mi hubu šatylal, a ja šym jemu ja swoju khorosć džakowny.“

Šako běšče šašo woczěštwik, je šwojim khodženjom wobšwědcži, so je w Sesužu šwoje šbože namakal.

Wjele džěci.

To rěka, Boha mačo čžesćicž, hdyž šo něčto hłodu boji, jako njemohł Wóh šwoje džěci šastaracž, tón Wóh, kotremuž tola žyła šemja šłuscha.

Šendželski duchowny Better, nan wjele džěci, ras klyšesche, kał jedyn jeho pschecželow se štarosčžu wo tym rěčesche, hačž tež wschě jeho džěci pošdžišcho khleba došč směja. „Ša wo šwoje džěci,“ Better džesche, „žaneje štarosče nimam; wschato maju džěda, kiž je wjelekróčžny millionar.“

„„To ja wjedžal nješym,““ tamny wotmolwi, šo njemačo džiwajo, „„ja šym jeho dotal ja khudeho muža džeržal.““ — „Ša mēnju mojeho Wótza w njebjěbach,“ džesche Better.

„„Ach tón,““ tamny rjekt, „„na teho šebi myšlik njebych!““ Na najbohatšcheho wschaf lubžo jabywaju.

Móz wodawanja.

Šendželski wojak běšče něšto wjetšche škucžik, sčtož dyrbjesche wjetšche khostanje ja šobu čžahnyčž. Šdyž šo wschkej mjeno tuteho wojaka wosjewi, šładowasche wón se šwojimi wschšchimi radu, kažke khostanje by šo na šłóštnika položicž mělo. „Sčto chžemy s tutym hubjenym wojakom šapocžecž? Šižom huščžišcho mějesche šo šamolwicž; hižom wschelake khostanje je čžerpil; wjazy króčž je hižom w jastwoje pobyl; — prajcže, sčto mamy s nim šapocžecž?“ Wojakowny sergeanta, kiž běšče tež pschípóbla, wot-

molwi trochu bojašny: „Šedyn šredł nješčeže hiščeže pošpytal, šnjes wschko, a runje tutón šredł njeby, kaž šebi myšlu, podarmo byl.“ Wschk šo woprascha, kotry by to byl. Sergeanta rjekt: „Wodajcže jemu.“ — „Sčto?“ wumola wschk, „tutemu hubjenemu wodacž? Tola — ja chžu šebi tu wěž tola pschemyšlicž.“ Někotre mjěšchiny na to wojaka pschiwjedžichu. Šeho wina bu pschēd nim s pišma wuczitana a na to bu praschany, sčto by pschecžiwu temu prajicž měl. „Nicžo“, wotmolwi wón s pošhilnym woblicžom, „ja šym škutk wobeschoł, ale mi je jeho žel.“ Na to wschk wušbud wupraji a tón rěkasche: „Ša čži wodam, dži šwój pucž.“ „Mi je khostanje špuschčžene? Ššym ja prawje rošymik?“ woprascha šo wschón špodžiwany wojak. „Šaj“, wotmolwi wschk, ja wospjětuju, tebi je wina špuschčžena.“ Wojak bu psches to tak hnuty, so šylšy pšakasche a šo šwojemu wschkej ja jeho šmilnosć dodžakowacž njemóžesche. Wot teho dnja šem njeběšče pał tež na šadžerženju wojakownym nicžo wjazy wustajecž; haj, wón šebi šóršy dowěrjenje šwojich wschšchich w tajkej měrije wudoby, so šóršy wschšče město dozpi.

Duž — šy hižom s wodacžom špytal?

Šswěrnosć.

Šóhanški kral da ras pobožneho biskopa pschēd šebje pschewjesč a žadasche šebi, so by šwoju wěru šapřel a pschiboham woprowal. Biskop pał wotmolwi: „Mój šnježe a kralo, to ja njecžinju.“

Duž bu tón kral hněwny a rjekt: „Njewěšch ty, so tvoje žiwjenje w mojej ruzy steji a so mam ja móž, tebe škónžowacž? Ša trjebam jenož šiwnyčž a s tobu je šo štačo.“

„To ja derje wěm,“ wotmolwi biskop, „ale dowol mi prijedy, so čži pschirunanje powjedam a na tebe praschenje štaju, so by na nje wotmolwil. Myšl šebi, so by jedyn s twojich najšwěrnšchich šlužobnikow do mozy twojich njepschecželow padnył a čži bychu jeho nětko š njěšwěrnosći pschecžiwu tebi wabili, so by na tebi pscheradnił byl. Šdyž pał twój šlužobnik w šwojej šwěrnosći wobštajny wosta, wschachu jeho čži njepschecželjo, wušlecžechu jeho wschchu jeho draštu a wušnachu jeho s hanjenjom přecž. Šraj, mój kralo, njebudže tak, so ty, hdyž wón tajki š tebi pschindže, so ty jemu wot šwojeje najlěpscheje drašty dasch a jemu jeho hašbu s čžesčžu šapšacžišch?“

Duž džesche kral: „Šaj wschaf, ale sčto s tym tu chžesch a hđže je šo tajke něšto štačo?“ Duž biskop wotmolwi: „Šlaj, ty móžesch mje tež moju šachodnu draštu šlez. Me ja mam šnješa, kiž mje nowu draštu woblecže. Dyrbjal ja šo tehodla bojecž a šwoju šwěrnosć šamacž?“

Duž wotmolwi šóhanški kral: „Dži, ty šy wobhnadženy!“

Wschelake s bliska a s daloka.

Šnjes dotalny šarski wškar w Šucžinje, Šschizan, je šo, hdyž je pruhowanje wólbokhmanosče wobštal, ja šararja Šucžinjanškeje wošady poštajil. Wóh žohnuj jeho dušchowpastyšške džělo na Šucžinjanškej wošadže.

Šnjes šekundarius Ša a š šwjecžesche šwjedžen šjoch kralow šwój 25 lětny šastojšski jubilej jako duchowny Šětromškeje zyrkwoje w Budyšschinje. Šemu běšče špožčžene, na tej šamej klěžy w Šětromškej zyrkwi, na kotrejž běšče pschēd 25 lětami pschi šwojim šapokaschnju 1. króčž Budyšskej wošadže přédował, tež tónšamy džēn šašo přédowacž. Šemu šo dostachu mnohe wopokasma lubosče a počžesčžowanja. Wošebje je šo wón tež šašlužbny ščžinil jako jastwowny duchowny Budyšškeho jastwa a šo štaral ja šastaranje s jastwa pschecženyh. Wón je tež pschēdšyda towarštwu š šastaranju s jastwa pschecženyh.